

Stokholmas latviešu ev. lut. draudze

Draudzes ziņas

Nr. 131

Atspīdēšanas laiks

Ar šo dienu mēs ieejam skaistā Atspīdēšanas, vai Epifānijas laikā mūsu Baznīcas gadā. Šī ir jau sestā diena Jaunā Gadā un es no sirds Jūs apsveicu tajā un izlūdzos Dieva svētību dodoties tālāk 2017. gadā pa to ceļu, ko mums paredzējis Dievs. Ne vienmēr ir tik viegli to saredzēt, bet tik bieži tas nav tādēļ, ka Viņš to nav apgaismojis.

Pašiem kādreiz sevi jāpārliecina celties un doties pie pienākumiem, vai darbiem, kas prasa domāt jaunās kategorijās! Kādreiz nav viegli, jo jāuzdrīkstas nepalikt "uz vietas", tikai tādēļ, jo tur ir drošāk, vai viss ir tik ierasts un jauks. Dievs lai dod, ka mums netrūktu ticības doties tur, kur Viņš vada, arī ja mēs nonāktu vēl neiepazītā teritorijā, vai pie tiem, kas nepazīst Kristu vai Viņa evaņģēliju, un mūs pat uzskata par bīstamiem. Kā reiz Jēzus laikā, tā tagad, pasaulē netrūkst Herodu, vai ļaunuma un grēka pretspēka Kristus patiesībai.

Dosimies 2017. gadā bez bailēm, ne tikai aiz ziņkārības, bet aiz pārliecības, ka sekojot ilgām pēc patiesības, mēs arvien nonāksim pie Kristus. Dosimies tālāk šī gada Reformācijas jubilejas garā, gatavībā sevi pārbaudīt, sevī reformēt to, kam jāpārtop, vai jāatjaunojās. Pateiksimies arvien par tiem, kas mūs mudina dalīties ar to, ko esam Kristū atklājuši un no Viņa saņēmuši. Kaut katram mēs būtu gatavi sludināt, ka Viņš ir gaisma, kas laužās cauri tumsai, ko dažkārt piedzīvojam pasaulē, vai paši sevī izjūtam.

Reiz Zvaigznes dienas dziesmā (*meld.:Finlandia*) nezināms autors aicināja:

"Pie debesīm ir zvaigzne uzlēkusi, Tik mirdzoši tās stari lejup krīt.

Sirds, kas tik ilgi gaismu meklējusi, Nu visos ceļos debess gaisma mirdz!

Pie debesīm ir zvaigzne uzaususi. Sirds, vai to jūti, kā tā starot prot?

Tai sāpei, kas tik ilgi sāpējusi, Nāks Glābējs Jēzus saldu mieru dot.

Pie debesīm ir zvaigzne uzlēkusi. Nav citas par to spožākas nekur.

Sirds, kas tu, tumsu nesot, piekususi, Tev gaisma tur, tev spoža gaisma tur!

Tā Viņa gaisma, kas par sevi vēsta:

"Es, Jēzus, sūtīju savu eņģeli liecināt jums draudzēs par visu šo. Es esmu Dāvida sakne un dzimums, mirdzošā Rīta Zvaigzne!" (Jņ atkl. 22:16)

Un par mums Viņš vēsta:

"Jūs esat pasaules gaisma.: pilsēta, kas atrodas kalnā, nevar būt apslēpta. Gaismekli iededzis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; un tas spīd visiem, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd cilvēku priekšā, tā ka tie redz jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs!" (Mt. 5: 14-16)

Dievs lai svētī, ka šodien īpaši spoži mirdziet līdz ar visu mūsu Baznīcu - visu 2017. gadu - Dievam par godu un slavu, mūsu latvju tautai un līdzilvēkiem visur par svētību!

Kristus mīlestībā, Jūsu archibīskape Lauma Zušēvica

leejot reformācijas gadā

Ilgi gaidam, ātri aiziet svētki. Kamēr dienas vēl tik īsas un bieži arī pelēkas, domas atkal un atkal atgriežas pie svētkiem, kad Dievs ienāca mūsu pasaulē, kad gaisma un cerība pārņēma drūmuma tumsu. Senie pravieši to paredzēja un sludināja, ka; "bērns mums ir dzimis, mums ir dots dēls, vara uz viņa pleciem, un viņu sauks vārdā – Brīnišķais padomdevējs, Varonis Dievs, Mūžīgais tēvs, Miera princis." Toreiz, tauta kas sēdēja tumsā gaidīja, cerēja un lūdza pēc Gaismas rītu.

Jadomā par jauno māti, kura nesagatavota un nobijusies bēga ar savu iecerēto. Viņa bija devusi savu "jā" vārdu Dievam. Bet tagad tas šķita tik sen kā dots. Toreiz viņa pilnībā neapzināja atbildību ko tas nesīs, un nezināja, ka viņas balss atskanēs cauri laikmetiem. Viņa apliecināja ar vārdiem: "Mana dvēsele augstu teic Kungu, un mans gars gavilē par Dievu, manu Pestītāju, jo viņš ir *uzlūkojis* savas kalpones zemību." Ilgu piepildījuma apliecinājums, kas atbrīvoja un viņai atklāja, ka pasaulē, kurā valda priekšrocība dažiem, vara un spēks, viņas dzīvei deva jēgu. Necilā pilsētā, par kuru pat neienāca prātā domāt, nomaļa vieta, sastingušā un skaļā pasaulē, starp dzemdību kliegzieni, dzīvnieku dvašas un apmulsuša galdnieka, neprecēta pusaudžu bēgle ievēda pasaulē mūsu pestīšanu, Jēzu Kristu. Pasaulē, kur cilvēce strīdējās, ķildojās un karoja ienāca Dieva mirdzošā gaisma, kas deva cerību. Dievs bija darījis neiespējamo.

Enģeļi, spārnotie vēstneši, vareni savā maigumā, ietērpti gaismā un ar dziesmu pārplīnību vēstīja Vārda ienākšanu pasaulē. To dziesmu skaistums, un mūžības gaisma palika naktī pie dažiem nabaga ganiem un viņu ganāmpulku. "Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes cilvēkiem, pie kā viņam labs prāts." Ziņa nodota sabiedrības izstumtājiem, nevēlamiem, nolīgtiem darbiniekiem, kurus uzskatīja par bezvērtīgiem, jo tie ganīja aitas. Tur atskanēja enģeļu debess dziesma. Kaut vai izbijušies par enģeļa teikto, gani tomēr gāja un redzēja, un ilgi stāvēja raugoties uz pasaules glābēju. Dievs, ietīts zīdaiņu skaistumā, Mesija.

Truls miers pār zemi piepildīja svēto nakti ar savu parastību. Pat romieši, varas miera uzturētāji, nepiegrieza vērtību šim notikumam. Tā bija nakts kā jebkura cita, ievērojama ar savu uzkrītošo ikdienišķīgumu.

Varētu domāt, ka nekas nemainījās. Tomēr, *viss mainījās*.

Dievs, lielais ES ESMU — kalnu tēlnieks, Visuma veidotājs, radības balss, ienāca mūsu pasaulē un izmainīja VISU!

Ziemassvētkos it kā nekas nemainās, tomēr viss mainās. Mūsu pasaule turpina iet savu ceļu, kamēr Dievs ielaužas mūsu cilvēciskumā kā slepens zaglis vēlā nakts stundā, atstājot cerību zīmes un nogurušo ceļā drosmes grūdienus. Mēs bieži esam izklaidīgi ceļotāji, kuru velme ilgstoši saņemti dievišķo klātbūtni palaiž garām zīmes kas apliecina, ka Dievs dzimst atkal un atkal, un atkal mūsu pasaulē.

Dievs ienāk mūsu dzīvē, nevis ar degošu godību, bet ar kūts klusumu. Dievs ienāk mūsu pasaulē ne ar skaņām vai dusmām bet ar jaunpiedzimuša bērna šņukstieniem, ne ar varu un autoritāti, bet kā nevarīgs bērns, ne no augstas vai privilēģētas šķiras, bet kā izgrūsts bēglis bez savas tautas.

Dievs ienāk un maina visu. Nekas nemainās, izņemot, ka viss mainās *ar mums*. Izmaiņu un pārveidošanas darbs ir mūsu darbs. Dieva pestīšanas darbu veic *mūsu* rokas. *Mēs* esam tie, kuri meklē cerību zīmes un dodam drosmīgus grūdienus nogurušā pasaulē, kur valda šķelšanās un nesaskaņas.

Jaunpiedzimušais bērns mūs konfrontē ar izacinājumu iesākt ko jaunu, būt atvērtiem, neaizsargātiem, gribošiem un palāvīgiem. Beigās, dzīves noslēgumā, tās būs īpašības, kas atdalīs priecīgo no drūmā.

**Ar šīm domām ieeju Reformācijas
500. gadā! Liels svētku gads!**

Jūsu mācītāja Ieva

1517–2017 REFORMĀCIJAS 500 GADI

Vai lepojamies, ka esam luterāņi?

Pieņemu, ka vairums mēs te esam luterāņi. Varbūt te ir arī kāds katolis vai baptists. Varbūt arī kāds, kurš vēl īsti nezina, kam pieslieties. Bet vairums esam luterāņi. Un jautājums ir - vai esat lepni būt luterāņi? Pagājušā pirmdienā bija Reformācijas diena, nākamgad 500 gadu Reformācijas jubileja. Liela lieta. Vai esam lepni par to? Par to, kas mēs esam, un lepni par to, kas mēs neesam?

Nākamgad, tātad, apritēs 500 gadi kopš Mārtiņš Luters uzrakstīja 95 tēzes. Viņš vēlējās uzsākt nopietnu dialogu par jautājumu, vai tiešām cilvēki tiek atbrīvoti no soda par grēku, ja viņi nopirks grēku atlaides biļetes. Johans Tecels, kurš bija galvenais grēku atlaižu pārdošanas menedžeris un šī projekta sabiedrisko attiecību speciālists, pie tam arī dominikāņu mūks, bija izvērsis plašu reklāmas kampaņu saistībā ar šīm grēku atlaižu biļetēm. Baznīcai - kā jau vienmēr - bija vajadzīga nauda, cita starpā arī svētā Pētera katedrāles celšanai Romā. Banka lielo aizdevumu atteica, tāpēc miljoni bija jānopelna kā citādi. Un viena no stīgām, uz kuras pietiekami cītīgi paspēlējot vienmēr kaut kas atlec, ir *bailes*.

Tolaik vairums cilvēku, arī Luters pats, atradās baiļu varā no taisnprātīgā un dūsmīgā Dieva, no atbēdīgā Dieva, no elles ugunīm un tiesas dienas. Kaut gan ne jau toreiz vien šīs bailes diriģēja cilvēku rīcību, prātu un maku. Tas, ka mūsu katra skapī ir kāds skelets un mūsu šlipse aptraipīta, nav izņēmums nevienam no mums. Visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības. Un, ja ir tā, ka kāds cits uzņemas ar šiem skeletiem un traipiem tikt galā un to visu kaut kā tā vai no nobēdzināt vai iztīrīt, ka ne pēdu vairs nepaliek, tad mēs tādām itin labprāt labi samaksātu. Ja kāds uzņemtos tā vienkārši un ātri mūsu ēnas padarīt par nebijušām, mēs būtu gatavi tā dēļ šķirties no apaļas sumiņas, vai ne? Un tam nav nekāda saistība ar ticību Dievam, bet ar mūsu *bailēm*. Un Luters, būdams priesteris un - kā tagad mēs sacītu - arī psihoterapeits, vai kā toreiz teica - biktstēvs, runājot ar saviem klientiem atklāja, ka viņi, nopirkuši savas grēku atlaižu biļetes, vairs nav gatavi veikt to iekšējo darbu un iet to garīgās izaugsmes ceļu, ko var katrs iziet tikai viņš pats. Nopērkot biļeti, cilvēks nopirka ilūziju, ka ar viņa dzīvi, ar viņa iekšējo pasauli, attiecībām, izaugsmi - viss ir pilnīgā kārtībā. Un teica - man neko vairāk nevajag. Man visi papīri kārtībā. Re, kur biļete, par dārgu naudu pirka. Tie, protams, ir tīrie murgi.

Un Luteru tas ārkārtīgi satrauca. Viņš pats bija ilgstoši cīnījies ar jautājumu - *kā atrast žēlsirdīgo Dievu?* Un studējot Bībeli bija nonācis pie nepārprotamas atziņas, ka Dieva žēlastību nevar iegūt nedz ar morāliski skaidru dzīvi vai citiem sasniegumiem, kur nu vēl - naudu. Žēlastība ir žēlastība. Tā ir tīra dāvana. Nepelnīta. Nenopelnāma. Nepazaudējama. Dievs mūs mīl nevis *tāpēc*, ka esam labi vai labi izturamies, vai nešķiramies, nedaram to vai citu. Mēs esam atpestīti, *jo* Dievs mūs mīl. Mēs *jau* esam. Mums nevajag neko darīt, lai tā būtu. Tikai tas ir jāapzinas. Jāuzticas. Luteram šī bija ārkārtīgi svarīga brīvības izpratne. Kaut kas tāds, ko var salīdzināt ar jaunas domāšanas paradigmas atklāšanos. Tā bija kā atgriešanās no grēkiem, no malda, no tumsas, no murga.

Šajā nedēļā - saistībā ar Reformācijas atceri - katoļu baznīca spēra nozīmīgu soli, lai padziļinātu dialogu attiecībās ar evaņģēlisko un luterisko baznīcu. Tā izteicas gatavību strādāt pie tā, lai šīs abas lielākās Rietumu baznīcas daļas varētu piedzīvot kopīgu dievgaldu. Pāvesta Franciska dotais miera sveiciens Upsalas arhibīskapei ir zīme, kas liecina nevis par pasaules galu, bet par jaunas pasaules uztveres veida dzimšanu.

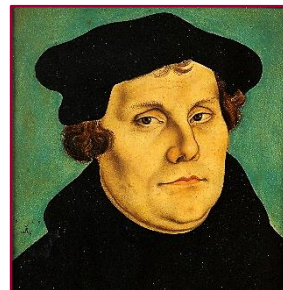
Nav nekāds noslēpums, ka Reformācijas laika mantojums ir ne tikai no jauna iegūta brīvība Dieva priekšā un žēlsirdīgais un cilvēkus iekļaujošais Dievs, bet arī šķiršanās, naida, viens otra nepieņemšanas, viens otra ienīšanas, nesaprašanas smagā nasta, kas neizbēgami ir sekojusi līdzī abām konfesijām, šī nasta ir ierakstīta abu konfesiju genogrammās. Kamēr tas netiek aptverts un dziedināts, nelīdzēs pat visekselentākie teoloģiskie formulējumi.

Turpinājums 4 lappusē

Vai lepojaties, ka esam luterāņi? Turpinājums

Uz senajiem aizspriedumiem un ievainojumiem dzimušajām pēc-reformācijas baznīcas paaudzēm ir jāmeklē jauns savstarpējas sarunāšanās, bet visvairāk ieklausīšanās veids. Un tas nav viegls ceļš, kas ejams ne tikai producējot optimistiskus dokumentus, bet visvairāk rādot piemērus, kuriem abas baznīcas varētu sekot. Ģimenei, kuras locekļi gadsimtiem ilgi viens otru ir apsaukājuši par antikristiem un uzskatījuši, ka tie, pie kuriem nepiederam mēs, ir nolemti ellei, kuras locekļi savstarpēji ir karojuši un viens otru nogalinājuši, līdz pārdalījuši īpašumus un novilkusi striktu robežu viens otra starpā, paliekot gadsimtiem ilgu aizspriedumu un nepiedošanas varā, arvien pieminot otra izdarītos pārdarījumus - tādai ģimenei nonākt pie dziedinātām attiecībām nav vienas dienas vai pat viena gada desmita jautājums. Tomēr, ja paveicas, ja paturam prātā franciskāņa Ričarda Rora grāmatas "Dievišķā deļa" pausto domu, ka Dievs ir attiecības un plūsma cilvēku un visas esības starpā un ka mums ir nepieciešams jauns revolucionārs skats uz visām lietām, atbrīvojoties no priekšstata, ka Dievs ir monarhs, kurš vieniem dod žēlastību un citiem nē. Dievs ir attiecības un šī *Trīsvienīgā* Dieva kategoriskais imperatīvs ir - *radiet attiecības nevis tās sagraujiet!* Radiet uzticēšanos un sarunu nevis noslēgšanos un spītīgu turēšanos pie saviem - it kā tik objektīvi pareizajiem uzskatiem.

Tuvojoties Reformācijas 500 gadei atkal no jauna daudzi pētnieki pievēršas Luteram, atklājot, ka viņā - tāpat kā jebkurā no mums - ir ne tikai gaišās, bet arī tumšās puses. Viņš nav kāds nekritizējams gaismas tēls. Luters, piemēram, nostājās firstu pusē, kuri nežēlīgi izrēķinājās ar saviem pretiniekiem, dzīves beigās viņš turēja naida runas pret ebrejiem, cilvēkus ar garīgās attīstības traucējumiem viņš uzskatīja par velna bērniem, atbalstīja raganu vajāšanas. No daudziem skata punktiem viņš bija tipisks dažādu māņticību pārņemts viduslaiku cilvēks, un šis mantojums nāca viņam līdz arī, kad viņš veidojās kā jauna laikmeta celmlauzis. Un tas savādāk nemaz nevar būt. Mēs nekad netiekam projām no tām saknēm, no kurām nākam arī tad, ja koku, par ko esam izveidojušies, Gara spēks liec pavisam citā virzienā. Luters bija tikpat pretrunīgs kā jebkurš, kura dzīvē sastopas vecais un izmirstošais un jaunais un vēl nepazīstamais. Tā ir pārmaiņu laika pretruna, ko sevī nes visi cilvēki un visas sabiedrības, kuras dzīvo paradigmu maiņu laikos, laiku lokos. Tādos laikos dzīvojam arī mēs.

Vai mums ir pamats lepoties, ka esam luterāņi? Neskatoties uz visām Lutera un viņa iniciētās reformācijas ēnas pusēm? Varbūt baznīcas atjaunatnei bija vajadzīgs labāks nekā Luters cilvēks? Gaišāks cilvēks, ne tik pretrunīgs. Tāds, kurš daudz gudrāk iznestu cauri baznīcu šiem laiku lokiem. Kāds katoļu publicists Vilijs Vinklers pauž ļoti pārsteidzošu viedokli šajā jautājumā. Viņš uzskata, ka šodienas pāvestam Luters būtu jāpasludina par svēto. Publicists raksta, ka saskaņā ar izpratni apziņas attīstības stadijām katoļu baznīca bez šāda revolucionāra un dumpinieka kā Lutera nebūtu izdzīvojusi. Baznīca būtu nogrimusi korupcijas purvā. Tai bija vajadzīgs atjaunoties. Tāpēc katoļu baznīca ir Luteram lielu pateicību parādā. Un šobrīd tā ir laba iespēja šādu pateicību izrādīt - uz gaidāmajiem svētkiem.

Vai Luters pats sevi uzskatīja par svēto? Droši vien nē, ja ar vārdu svēts saprotam kādu nevainojamu un pilnīgu dzīvi. Luters bija labi iepazinis savas dvēseles tumšās dzīles, viņš pazina tās arī citos. Viņš bija ļoti skeptisks, ka kāds cilvēks varētu kļūt morāliiski pilnīgs. Un neticēja, ka cilvēks var atbrīvoties no ļaunā un to uz visiem laikiem sevī pārvarēt. Un tā ir, ka mēs - cilvēki - esam labā un ļaunā mistrojums - kā tāds lietotu preču veikals, kurā visādas lietas - labas un sliktas saliktas kopā. Mūsos mīlestības impulsi sajaukušies ar skaudību, alkatību, dažkārt ļaunumu. Savos labākajos brīžos esam gatavi uz lieliem pacēlumiem, nesavtīgu nodošanos. Un tomēr mēs paliekam sašķelti un tumšu dzelmju pilni. Šis mistrojums bija priekš Lutera neatrisināma dilema - kā tas var būt, ka labo, ko mēs gribam, mēs nedaram, bet ļauno, ko negribam, mēs darām? Kurš mani no tā atbrīvos - viņš sauca kopā ar apustuļi Pāvilu? Jā, ir - un par to Pāvils pateicās Dievam caur Jēzu, mūsu Kungu.

Baznīca patiešām ir vieta, kurā ir vieta katram. Taču dzīvē šie skaistie vārdi nozīmē spēt pārkāpt pāri daudziem aizspriedumiem un savām komforta zonām, līdz tu saki - jā, arī viņam te ir vieta, arī viņš te drīkst sēdēt. Taisnošana ticībā - par to šajā laikā runā daudzās luterāņu draudzēs. Taču, vai daudz ir to vietu, kurā šī teorija saskan ar praksi? Es domāju, ka šādu vietu nav daudz. Sprediķot, ka Dievs mīl visus cilvēku ir viena lieta. Runāt par to ir viens.

Turpinājums 5 lappusē

Vai lepojamies, ka esam luterāņi? Turpinājums

Bieži mēs patiešām nesaprotam, ko paši runājam. Jo mīlēt visus cilvēkus patiešām nozīmē visus. Mēs visus mīlam. Taču tikko kāds kļūst atšķirīgs, sāk krist laukā no rāmjiem, neadekvāti izpausties, tā mūsu mīlestībai gals. Taču patiesa kristīga sadraudzība ir nevis tāda, kur drīkst rādīt tikai savu glancēto un uzfrišināto pusi, bet arī to, kur mājo grēki, kur sāp ievainojumi, arī savu ēnas pusi bez bailēm, ka tiks apsūdzēts, tiesāts, vērtēts, atstumts. Īsti luteriska draudze un baznīca vairāk līdzinās anonīmo alkoholiķu grupai nevis kādai dievbijīgu un sapostu - iekšēji un ārēji - ļaužu pulciņam. Luterisks - ir nevis tikai tas, kas luteriski tic, bet tas, kas luteriskā ticībā rīkojas, kas ir aptvēris, kas ir šīs dārgums, kas gandrīz 500 gadus nes Lutera vārdu.

Līdz šim mani Lutera nekad tā īpaši nav aizrāvis. Visa tā mūžīgā ņemšanas ar Lutera sprediķu, domu graudu, dažādu rakstu izdošanu un atsaukšanos uz tiem, godīgi sakot, man bieži ir kritusi uz nerviem. Lai arī esmu luteriskās baznīcas mācītājs un kalpoju Lutera draudzē. Tomēr ieraugot luterisko ticības kodolu šādā veidā, apsūbējusī pērle iemirdzās jaunā gaismā. Ja tāda ir luteriska ticība, tad es lepojos būt luterānis. Jo luteriskais mantojums ir ne tik daudz kāda literatūra, kas jāizdod, bet ticība, ka esam apžēloti, mīlēti, pieņemti, ka mūsu grēcīgums, mūsu nepareizība, mūsu atšķirīgums, mūsu nastas, stigmas nešķir mūs no Dieva. Luteriskais mantojums ir draudze, kurā tas viss nešķir cilvēkus vienu no otra, kurā cilvēki mācās viens otru pieņemt Dieva mīlestībā. Un tad jāatzīst, ka 500 gadu laikā kopš Reformācijas ir ļoti maz kas darīts, lai šo mantojumu iemantotu un laistu apgrozībā.

Protams, cilvēciskie grēki un nepilnības vienmēr bija un būs izaicinājums, jo mēs vēlamies būt augstāki par citiem, pareizāki par citiem, morāliiski pilnvērtīgāki par citiem. Mēs nevēlamies mīlēt savus ienaidniekus, piedot vai ļaut, lai piedod mums. Mēs gribam, lai uzvar mūsu taisnība. Mēs sludinām labo vēsti, taču nepadomājam, ka labā vēsts ir pati sliktākā labā vēsts, kāda vien ir iespējama, jo tā ir labā vēsts, žēlastība, piedošana, līdzietība gan mums - ko ar prieku pieņemam, bet arī mūsu ienaidniekiem, ļoti *konkrētiem* ienaidniekiem. Un tieši tas mūs satricina un dara bezjēdzīgus tik daudzus mūsu pūliņus un panākumus, jo labā vēsts aizslauka prom visu, kā mēs esam centušies tikt uz pjedestāla, būt labākiem nekā *tas muitnieks*. Mēs neesam labāki kā tie. Un tomēr mēs dzīvojam.

Un tāpēc jau luteriskā ticībā un baznīca vienmēr ir asociējusies ar vienkāršību, askētismu, nesamākslotību, jo - *kam tas viss?* Dievam to nevajag. Jā kādam patīk teātris, viņš var to spēlēt. Tas nav aizliegts. Taču tam ir jābūt *labam* teātrim. Lai nebūtu tā, ka spēlējot teātri, tu spēlē teātri. Luteriskā ticība ir ļoti reālistiska. Tai nav ilūziju par cilvēku. Uz to neatstāj iespaidu pat visgreznākās maskas. Tā zina, ka mēs - beigu beigās - visi esam ... uz kociņa, bet reizē svētie un brīnumainie.

Tas ir luteriskais mantojums. Mēs esam sašķelti un pretrunīgi - kā visi lielie Bībeles tēli. Tikpat viltīgi kā Jēkabs, slepkavnieciski kā Mozus, laulības pārkāpēji kā Dāvids, glēvi kā Pēteris, psihiski slimi jeb dēmoniem apsēsti kā Marija Magdalēna - tieši tāpat kā Pāvils, kurš bija kristiešu vajātājs un priecīgs par katru nogalēto jaunās ticības piekritēji, pie tam arī ar smagām veselības problēmām, gan kā Lutera - visai agresīvi noskaņots, netaisns un ievainojošs.

Cilvēki ar reālu ticību, proti, ar ticību, kas balstās nevis iedomās un ilūzijās, bet realitātē. Tikai ticība, kas balstās neizskaistinātā realitātē, ir ticība Dieva žēlastībai, ka mēs dzīvojam no Dieva žēlastības. Jo Dieva Gars tikai pie tiem cilvēkiem kaut ko var paveikt, kuri raugās uz sevi reāli un tieši tāpēc arī paļaujas uz Dieva žēlastību, jo cita, uz ko paļauties jau vairāk nav.

Apustulis Pāvils, piemēram, par svētajiem uzskatīja visus kristīgos cilvēkus. Nevis viņu pareizo dzīvju, bet gan kristības dēļ. Tā dēļ, ka viņi atradās attiecībās ar Dievu. Tā dēļ, ka viņi bija dzirdējuši un aptvēruši, ka ir Dieva pieņemti un mīlēti. Un ka to nevar un to nevajag nopelnīt, jo to, kas jau ir, to nekādi vairs nevar nopelnīt.

Varbūt tieši šī luteriskā ticība ir tā, kas pēc 500 gadiem atkal ir vajadzīga, lai baznīca atjaunotos, atdzimtu un uzplauktu jaunā spēkā un jēgā?

Vēlamies pieminēt un pateikties tām personām, kuras ārpus draudzes valdes un padomes loka, ar lielu sirsnību piedalījušās mūsu 2016. gada darbībā.

Lai 2017. gads jums visiem būtu veiksmīgs un labvēlīgs!

Mūsu saimniece Ingrīda Leimane sirsnīgi pateicās visiem, kas pirms un pēc dievkalpojumiem ir palīdzējuši gan ar cepšanu, gan ar galda klāšanu un trauku novākšanu.

Korektūras lasītāja: Inta Meiere

Dievkalpojumos piedalījušies:

Pie ērģelēm Sandra Leja-Bojsten, Gundega Novotny, Ligita Sneibe,

Pianistes Iveta Cālīte, Olga Tomilina

Flauta Inta Heimdal

Kontrabass Martin Kreuger

Solisti Daiga Kivleniece, Ieva Reine, Christer Wikmark, Anneli Zvejnieks

Vokālais trio Daiga Kivleniece, Sandra Leja Bojsten, Ilze Zvejnieks

Stokholmas latviešu koris Sandra Lejas Bojsten vadībā

Viesu diriģents Aivis Grēters

Ansamblis Christer Wikmark vadībā

Dziedātāji Jānis Bergholcs, Sandra Leja Bojsten, Ieva Graufelde, Pēteris Kancāns, Pāvis Johansons, Daiga Kivleniece, Jānis Krēsliņš, Dace Lagerborg, Ingrīda Leimane, Laura Pileniece, Inga Strante, Christer Wikmark, Laine Lasmane-Wikmark, Anneli Zvejnieks, Ilze Zvejnieks

Stokholmas latviešu skolas audzēkņi Annas Petraškevičas vadībā

Solistes Katrīna Smolovina, Gerda Valatkevica

Lasītāji Jānis Bergholcs, Inese Gredzena, Jānis Krēsliņš

Viesu mācītāji Rinalds Gulbis, Dr. Normunds Kamergrauzis, katoļu priesteris Dr. Andris Priede

Pie karoga 18. novembrī Stokholmas latviešu skolas audzēkņi

Sirsnīgi gaidam draudzes locekļus ierasties Pilnsapulcē

svētdien, 2017. gada **19. februārī**, Svētā Jēkaba baznīcas draudzes namā
pēc dievkalpojuma Svētā Jēkaba (S:t Jacobs) baznīcā, kas sākas plkst. 12.00

Dienas kārtība

1. Pilnsapulces atklāšana.
2. Pilnsapulces vadītāja, sekretāra un balsu skaitītāju vēlēšanas.
3. Konstatēšana, vai pilnsapulce sasaukta saskaņā ar statūtiem.
4. Pilnsapulces darba kārtības apstiprināšana.
5. Draudzes darbības gada pārskats.
6. Draudzes saimnieciskais pārskats.
7. Revīzijas komisijas ziņojums.
8. Gada pārskata un revīzijas komisijas ziņojuma pieņemšana.
9. Valdes un padomes atbrīvošana no atbildības par 2016. gada darbību.
10. Draudzes pārstāvja pie Baznīcas pārvaldes ziņojums.
11. Draudzes Sinodes pārstāvju ievēlēšana.
12. Turpmākā darbība.
13. 2017.g. budžets.
14. Dažādi jautājumi.

Dievkalpojumu kolektes 2016. gadā

Draudzes darbība balstās uz dievkalpojumiem, kuros visi vienmēr ir ļoti mīļi gaidīti. Dievkalpojumā piedalīties nav tikai ticības apliecināšana, bet arī iespēja būt kopā ar līdzcilvēkiem ar tam pašām pamatvērtībām; Izrādīt mīlestību vienam pret otru, atbalstīt grūtībās nonākušos cilvēkus, kā arī priecāties līdz otra priekam.

Viens no mūsu draudzes atbalstīšanas darbiem ir ziedot kolektes labdarīgiem mērķiem. Galvenokārt bērniem no trūcīgām, maznodrošinātām un daudz bērnu ģimenēm Latvijā. Mums prieks paziņot, ka 2016. gadā savāktās kolektes ir 23 501.- kronu apmērā. Tā summa tika sadalīta sekojoši:

2 826.- Elejas Sarkanā Krusta nodaļai
20 675.- Liepājas diakonijas centram

No sirds dziļumiem pateicamies visiem dievkalpojumu apmeklētājiem par saņemto atbalstu mūsu draudzei un tās labdarībai!

Atbalsts vasaras bērnu nometnei Sandbijā, Ēlandē

Draudze ilggadīgi arī atbalsta bērnu vasaras nometni Sandbijā samaksājot telpu īri.

2016.g.
2-12.
augusta
nometnes
dalībnieki.

2017.g. bērnu vasaras
nometne no 7-17. augustam

Kristības

Marta Ozoliņa

Dzimusi 2016.g. 6. jūlijā, kristīta 2016.g.
22.oktobrī Eds baznīcā, Upplands Väsby

Hugo Toms Pelšs

Dzimis 2013.g. 28. novembrī, kristīts 2016.g.
17. novembrī Somu baznīcā, Stokholmā

Ūdens ir būtisks dzīvībai - Dzīvais nevar izdzīvot bez ūdens. Ūdens ir Bībeles pirmajā stāstā par radīšanu. Lai gan ūdens ir būtisks dzīvībai, tas nes sevī varenu spēku un var arī apdraudēt dzīvību. Dabas stihijas liecina par to. Mēs visi savā dzīvē piedzīvojam gan prieku gan sāpes. Kristību ūdens ir spēcīgs simbols, kas atspoguļo ikdienišķo, svarīgo un bīstamo. Dievs ir ar mums, caur tumsu uz gaismu, caur nāvi uz dzīvību, no vainas uz piedošanu, un noved mūs uz kaut ko jaunu. Jēzus ir kļāt laimē un bēdās, vissarežģītākajos brīžos un palīdz mums saskatīt jaunas iespējas.

Kasieres informācija

Sākot 2017. gada draudzes darbību vispirms sirsnīgi gribu pateikties draudzes locekļiem par pagājušā gadā sniegto ekonomisko atbalstu. Mēs esam pateicīgi un to ļoti novērtējam! Saimnieciskā rezultāta prasība no SST (Nämnden för Statligt Stöd till Trossamfund) ir, ka draudzēm Zviedrijā pašām ir jāsaģādā vismaz 50% no valsts saņemtā pabalsta.

SST arī ir ieviesuši stringrāku kontroli par draudžu locekļu sarakstiem. Tādēļ pēdējos gadus atkārtoti esam lūguši draudzes atbalstītājiem **izpildīt reģistrācijas anketu**, un samaksāt draudzes nodevu 150.- par personu (bērniem un jauniešiem līdz 18 gada vecuma nav jāmaksā). **Reģistrēšanās nozīmē, ka vēlaties palīdzēt draudzei nodrošināt iespēju gādāt par dievkalpojumiem, kristībām, iesvētībām, laulībām, bērēm un diakonijas darbu.**

Pievienotā ankete domāta tiem, kuri vēl nav reģistrējušies.

Visiem pievienoju 2017. gada iemaksas zīmi draudzes nodevai (150 kronas) un ziedojumiem.

Ceram uz jūsu turpmāko draudzes darbības atbalstu, līdzdalību un dievkalpojumu apmeklēšanu. Jūsu aktīvā līdzdalība rod draudzes valdei un padomei papildus prieku darboties un censties vēl vairāk!

Jūsu kasiere Kristīne

Draudzes mācītāja:

Prāv. Ieva Graufelde

Malmvägen 16 B, 4 tr.

191 60 Sollentuna

Tālr.: 08-508 940 45 vai 073-773 00 51

ieva.graufelde@svenskakyrkan.se

Draudzes priekšsēde:

Zane Zaļkalne

Larsbergs Parkväg 3

181 39 Lidingö

Tālr.: 076-772 63 31

zane.zalkalns@tele2.se

Draudzes kasiere un

"Draudzes ziņas" sastādītāja:

Kristīne Bergholca

Sickla Kanalgata 81

120 68 Stockholm

Tālr.: 0708 69 69 02

kristine@abc.se

Kapa jautājumi kārtojami pie:

Zaigas Zaļkalnes

Skidvägen 5

129 49 Hägersten

Tālr.: 073-632 55 81

zaiga.zalkalns@tele2.se

Mājas lapa:

www.draudzes.se

Draudzes pasta tekošā rēķina

konta numurs:

35 17 73 – 7

Lettiska Församlingen i Stockholm

2017. gada Baznīcas gada grāmata

Mūsu Latvijas Evaņģēliski Lutheriskās Baznīcas Ārpus Latvijas gadagrāmata šogad, Reformācijas 500. gadā, turpina šīs jubilejas tēmu. Varam lasīt par Mārtiņu Luteru - teologu, reformatoru, un arī komponistu, kā arī par izaicinājumu ko šis reformācijas gads prasa no mums.

Neizpaliek apraksti par mūsu latviešu Baznīcu plašajā pasaulē, par to kas notiek Austrālijā, Savienotās Valstīs, Kanadā, Eiropā un Latvijā. Kalendāra nodaļu papildina draudžu darbinieku mēneša pārdomas (šogad septembra mēnesi ievada Inese Gredzena, mūsu draudzes Padomes locekle). Katras dienas lasījumi ir brīnišķīgs dienas ievads. Uzziniet par jaunām kristīgām grāmatām un atvadu vārdiem mūžībā aizsuktajai garīdzniecei.

Pēdējie vārdi gadagrāmatā ir novelējums, lai šī grāmata būtu palīgs dzīvo, saredzēt dzīves izaicinājumus un iespējas to pilnībā un skaistumā! Lai Reformācijas gadā notiek reformācija tevī un tevi atjauno! Lai noliekot šo grāmatu pie malas, sāktu dzīvot! Atjaunoti!

Grāmatu var pasūtīt pie Kristīnes Bergholcas, e-pasts kristine@abc.se, telefons 0708-69 69 02

Cena: 150.- kronas

Iemaksāt kontā 35 17 73 – 7
Lettiska Församlingen i Stockholm

